

[Askjær Jørgensen]

Saudi-Arabien; så var der pludselig flere grunde at købe. Igen et bevis på, hvor hult det er, hvor lidt hold der er i argumentationerne over for offentligheden og folketingsudvalget med hensyn til, hvad man skal gøre på dette område.

Den serie aktstykker, vi har fået i finansudvalget på det sidste, har et indhold, der gør, at jeg kunne fortælle om dem i 3 timer for at illustrere, hvor hul argumentationen for den danske u-landsbistand er.

Jeg skal slutte med at påpege, hvad der reelt sker, når man f.eks. udbygger vandforsyningen i nogle fattige områder på den anden side af jordkloden. Man påberåber sig, at man vil forbedre levevilkårene for menneskene dér, men hvis man nu f.eks. tænker sig, at man ved at udbygge vandforsyningen i en eller anden fattig indisk landsby redder nogle indiske børn fra at dø, fordi de får sunderre drikkevand osv., hvad vil der så ske? Der vil ske det, at måske 50, 100, 200 eller 500 indiske piger lever og bliver voksne i stedet for at dø af en sygdom som børn, og så har Danmark jo gjort en stor indsats. Men hvad sker der så, når disse indiske piger er 10, 15 eller 17 år gamle? Så er der pludselig ti gange så mange indiske børn, der skal have føden. Og magter lille Danmark så det, uanset om vi gungrer aldrig så meget sammen med elefanterne? Nej, det gør vi jo ikke. Derfor må man prøve at tænke langt. Hvis det, vi gør, i bedste fald i enkelte tilfælde virkelig skulle virke efter det, man påberåber sig er hensigten, nemlig at hjælpe u-landene, så er resultatet måske nok, at man redder i første omgang, men så skaber man tifold større nød efterfølgende.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Askjær Jørgensens beskedenhed er klædelig og sædvanligvis velbegrundet, men når hr. Askjær Jørgensen prøver at trække billedet frem af musen, der gungrer sammen med elefanten, i spørgsmålet om, hvorvidt vi kan slå i bordet over for andre, skal jeg henvende hr. Askjær Jørgensens opmærksomhed på, at vi dér i nogle sammenhænge ikke er at ligne med en mus. Jeg nævnte FNs udviklingsprogram, UNDP, hvor Danmark er det land, der absolut yder det største beløb; vi dækker en tiendedel af budgettet. Hvis vi dér

vil slå i bordet og sige: vi vil have rimeligere fordelinger af de ordrer, der går derfra, rimeligere fordeling i forhold til, hvad man yder af bidrag, så er vi absolut ikke nogen mus, der gungrer sammen med en elefant. Så på det punkt behøver hr. Askjær Jørgensen ikke at være så beskeden.

Derfor kan jeg ikke dy mig for at sige, at når både hr. Arentoft og hr. Askjær Jørgensen trækker Danmarks økonomiske problemer frem som en undskyldning for, at vi ikke skulle have råd til at yde bistand andre steder, er det en ynkelig argumentation, der kun kan understøtte de sørgelige kræfter i socialdemokratiet, som kvier sig ved at gøre noget effektivt ved vores egne problemer. Det minder om, at den rige mand, der har et lille overforbrug, siger: nu har jeg ikke længere råd til at hjælpe den fattige mand, der bor i den anden ende af dalen, for på grund af mit overforbrug har jeg anstrengt min økonomi. Det er et helt urimeligt billede, når man fremstiller det sådan, at vi låner i udlandet til at give videre til udlandet. Det er jo ikke øremærkede penge, vi låner i udlandet. Når vi låner i udlandet, er det, fordi vi – et af verdens rigeste samfund – tillader os selv et hjemligt forbrug, der er større, end vores produktion tillader. Det kan man aldeles ikke bruge som undskyldning for, at vi skulle afstå fra at give bistand til den fattige verden, en bistand, som vi skal give både af moralske grunde og, som jeg var inde på i mit indlæg, af rent egoistiske grunde.

(Kort bemærkning).

Flyggaard (DR):

Hr. Askjær Jørgensens bemærkning om gælden i Nepal er et typisk eksempel på, at statistik nok somme tider kan bruges, men også kan misbruges. Der er ingen tvivl om, at byrden for et fattigt land er langt større end byrden for et rigt land som Danmark.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal opgive at rette op på hr. Ellemann-Jensens begrebsverden. Det er selvfølgelig hr. Ellemann-Jensens ret at føle sig som en elefant i forhold til Frankrig. Grunden til, at det går så skidt i Danmark, er måske netop, at nogle danske politikere føler, at Dan-